

หลวงพ่ผู้ให้สติและปัญญาแก่ข้าพเจ้า

ม่วยทิพย์ ตั้งตระกูล

R21016

ขณะที่อายุได้ ๑๑ ขวบ ปีพ.ศ. ๒๕๑๙ พ่อจากไปโดยโรคหัวใจวาย ข้าพเจ้าเป็น ลูกคนโตของครอบครัว มีน้อง ๕ คน ชีวิตของข้าพเจ้าต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ที่บ้านของข้าพเจ้ามีอาชีพค้าขาย ข้าพเจ้าได้ช่วยแม่ทำงานและเรียนหนังสือไปด้วย ข้าพเจ้าเป็นคนช่างคิดตั้งแต่เด็ก เวลานั้นข้าพเจ้าได้แต่คิดว่าทำไมพ่อถึงจากพวกเราไป เร็วนัก ทำให้ทุกคนในบ้านต้องลำบาก ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักความทุกข์ใจตั้งแต่บัดนั้นเป็น ต้นมา แต่ก็ไม่รู้จะพูดคุยกับใครได้ ได้แต่เขียนบันทึกลงในสมุด เป็นการบรรยาย ความรู้สึกของตนเอง จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง และได้ ไปสอนเด็กๆ ที่โรงเรียนคาทอลิกในกรุงเทพฯ เพื่อนๆ ของข้าพเจ้าเขาเป็นคริสต์ เขาก็ แนะนำให้ข้าพเจ้ารู้จักการอธิษฐานจิตต่อพระเจ้า ข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตทั้งเมื่อมีความ ทุกข์ และมีความสุข จนกระทั่งข้าพเจ้าแต่งงานมีครอบครัว

ข้าพเจ้ามีบุตร-ธิดา ๓ คน ชาย ๑ หญิง ๒ เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๓
ข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคเกี่ยวกับทางเดินหายใจ หอบหืด ไชน์สอักเสบ และโพรงจมูกอักเสบ
อย่างรุนแรง ข้าพเจ้าเป็นทุกข์และกลัวใจมาก เพราะลูกๆยังเล็กอยู่ ข้าพเจ้าพยายาม
ไปพบแพทย์เพื่อรักษาเป็นประจำสม่ำเสมอ แต่ก็ไม่มีท่าว่าจะดีขึ้นเลย ทำให้ท้อใจมาก
นอนร้องไห้ทุกคืน หมอที่รักษาประจำบอกว่าเข้าข่ายเป็นมะเร็งโพรงจมูก น้องสาวคนที่
สองเป็นพยาบาลชื่อช่อทิพย์ (พัชมณ อินตะนัย) เป็นผู้พาไปรักษาและไปหาหมอที่
กรุงเทพฯอีกครั้ง หมอก็นัดตรวจทุกสัปดาห์ น้องสาวคนนี้ก็จะเป็นเพื่อนข้าพเจ้า
ตลอด คอยปลอบใจพูดให้กำลังใจเสมอว่า “อย่าเพิ่งท้อใจเลย เราได้หมอดีและเก่งอยู่
แล้ว และเราก็มาตามทีหมอนัดทุกครั้งไม่เคยขาด แต่ว่ามีหมอดีอีกอย่างที่พวกเรา
ยังไม่ได้ไปหา คือหมอที่รักษาโรครวม หรือหมอทางธรรมะ”

ตอนนั้นหมอที่กรุงเทพฯนัดไปเอ็กซเรย์โพรงจมูก อีกครั้ง แต่ในวันนั้นข้าพเจ้าไม่
มีคิวที่จะได้เอ็กซเรย์เลย เจ้าหน้าที่เลื่อนนัดออกไปอีก ๑ อาทิตย์ น้องสาวก็เลยชวน

นั่งรถประจำทางจากกรุงเทพฯ ไปลงที่ปากทางเข้าวัดอัมพวัน น้องสาวบอกว่า “เรามา
เข้ากรรมฐานเพื่อรอเวลาหมอนัดดีกว่า จะกลับบ้านให้ขาดทุนทำไม”

ตอนปี พ.ศ.๒๕๔๓ นั้นข้าพเจ้าได้มาเข้ากรรมฐานครั้งแรกในชีวิต ข้าพเจ้าไม่กลัว
และไม่กังวลสงสัยอะไรอีกแล้ว เพราะชีวิตของข้าพเจ้านั้นแม้ยังไม่ตาย แต่ก็เหมือนคน
ใกล้ตาย เพราะความเจ็บป่วย ข้าพเจ้าได้ตั้งใจทำกรรมฐานเป็นอย่างดี ต่อสู้กับ
ทุกข์เวทนามาก อดทนจนหมดเวลา แล้วทุกอย่างก็โล่งเบาสบาย

ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดครบ ๓ วัน ก็เข้าไปกราบลาหลวงพ่อ หลวงพ่อพูดว่า “มะเร็งที่
จมูกนะหายแล้ว ไม่ได้เป็นหรรอก” น้องสาวสะกิดบอกข้าพเจ้าว่า “หลวงพ่อกับ
เธอนะ” ข้าพเจ้าก็ยกมือประนมสาธุ วันนั้นปลาบปลื้มใจและเป็นสุขใจอย่างบอกไม่ถูก
ถามตนเองว่าหลวงพ่อกันรู้ได้ อยากรู้อย่างไรหนอว่าเราทุกข์เรื่องนี้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้
กราบเรียนท่านเลย

พอออกจากวัดก็เข้ากรุงเทพฯไปหาหมออีก หลังจากเอ็กซเรย์โพรงจมูกแล้วหมอให้รอฟังผลเดี๋ยวนั้นเลย หมอบอกว่า “แผลมันเริ่มแห้งแล้วละ ไม่ได้เป็นมะเร็งหรอก ถ้าเป็นมะเร็งแผลจะไม่แห้ง มันจะเหวอะออกไปเรื่อยๆ” ข้าพเจ้าดีใจมาก ในใจก็ระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อตลอดมา

ปีพ.ศ.๒๕๔๗ แม่ป่วยหนักต้องเข้ารักษาตัวอยู่ในห้องไอซียู ข้าพเจ้าและน้องๆไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่อธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อ ขอให้ท่านช่วยแม่ด้วย ข้าพเจ้าเอารูปหลวงพ่อบางไว้ที่หัวเตียงที่แม่นอนอยู่ ข้าพเจ้าและน้องๆสวดมนต์และสวดบทพุทธคุณตลอด ไม่ได้นับว่าจะได้กี่จบ กี่รอบ ข้าพเจ้าจับมือแม่ไว้ตลอดเวลาขณะที่สวดมนต์เสร็จแล้วก็แผ่เมตตา น้องๆ ก็มาช่วยกันสวดมนต์ทุกวัน จนแม่ออกจากไอซียู พักห้องพิเศษ และออกจากโรงพยาบาล ขณะนี้แม่อายุ ๖๙ ปีแล้ว

ต่อมาปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ความทุกข์ก็เกิดกับน้องสาวคนที่ ๔ คือน้องรุ่งทิพย์ ธนภูมิพิศาล ข้าพเจ้ากลัวใจและทุกข์ใจมาก จึงได้ปรึกษากับน้องช่อทิพย์และน้องผกาทิพย์ ซึ่งเป็นอาจารย์สอนนักศึกษาพยาบาลอยู่ที่โคราช ว่าพวกเราจะช่วยน้องรุ่งทิพย์ได้

อย่างไร หมอบอกว่าน้องรุ่งทิพย์เป็นมะเร็งที่กระเพาะปัสสาวะ พวกเราทุกคนมีสติอยู่มาก ตั้งสติได้ดี จิตใจไม่หวั่นไหวเหมือนทุกครั้ง เพราะพวกเรามีที่พึ่งทางใจแล้วคือ หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม

หลังจากปรึกษาหารือกันพักใหญ่ ก็อธิษฐานกับรูปหลวงพ่อกว่า “ลูกจะพาน้องรุ่งทิพย์ไปเข้ากรรมฐานก่อน ๗ วัน ก่อนที่จะทำการรักษาใดๆในทางการแพทย์” พอถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘ ก็เดินทางจากศรีสะเกษไปที่วัดอัมพวันกันเลย เพราะไม่มีอะไรที่จะทำให้พวกเราต้องรอช้าอีกแล้ว ครั้งนี้เป็นกาไปที่ไม่ตรงรอบ ทั้งๆที่พวกเราทุกคนก็รู้จักภูมิลำเนาที่วัดดี แต่พวกเราทุกขีใจมากไม่อยากรอให้นานกว่านี้ เพราะต้องการไปกราบหลวงพ่อก่อนให้เร็วที่สุด แม้ว่าท่านไม่ได้พูดกับเราเหมือนเมื่อก่อน แต่ก็อบอุ่นใจมากๆเวลาได้เห็นท่าน ตอนเข้าไปกราบ แม้ว่าท่านจะบอกให้เราไป ทานข้าวก่อนก็ไม่อยากลุกไปเลย อยากนั่งชมบารมีท่านนานๆ

พวกเราอยู่กรรมฐานครบ ๗ วันก็ลาหลวงพ่อกลับศรีสะเกษ รอเวลาที่หมอจะนัดน้องสาวไปโรงพยาบาลศิริราชเพื่อรักษาต่อไป ผลของการรักษาก็ดีขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่ง

ปัจจุบันนี้หายเป็นปกติแล้ว ซึ่งทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าเชื่อว่า หลวงพ่อท่านได้แผ่เมตตา
ช่วยเหลือพวกเราตลอดมา ส่วน น้องสาวก็ไม่เคยทิ้งการปฏิบัติกรรมฐานเลย

หลังจากผ่านมรสุมหลายๆครั้ง ทำให้ลูกๆและสามีเสื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อ อยาก
สวดมนต์ และไปวัดกับข้าพเจ้าด้วยทุกครั้ง เพราะหลวงพ่อเป็นศูนย์รวมใจของทุกๆคน
ในครอบครัว รวมทั้งเรื่องธุรกิจการค้าของข้าพเจ้าก็มีแต่ความเจริญรุ่งเรืองและขายดี
ตลอดมา

ครอบครัวของข้าพเจ้าได้เป็นครอบครัวตัวอย่างตามแนวทางพระพุทธศาสนา ใน
สายตาของคุณครูโรงเรียนอนุบาลศรีสะเกษ เป็นเหตุทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสพาครู
จำนวน ๙๗ คน เข้าโครงการปฏิบัติธรรมกรรมฐานเพื่อการพัฒนาจิต ระหว่างวันที่ ๑๐-
๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ และได้พาเพื่อนๆของสามีเข้ากรรมฐาน เมื่อวันที่ ๒๖-๒๘
สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ เนื่องจากว่าเพื่อนๆของสามีได้เห็นอนิสงส์หลายๆ อย่างที่เกิด
ขึ้นกับครอบครัวของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอเล่าอีกสักเรื่อง คือเรื่องการสร้างบ้าน เพราะเพื่อนบอกที่บ้านของข้าพเจ้าที่สร้างอยู่นี้ คงไม่ได้เกิดจากสติปัญญาและความสามารถของสามีและของข้าพเจ้าแน่เลย ข้าพเจ้าก็บอกว่า บ้านของข้าพเจ้าหลังนี้ ข้าพเจ้าได้สติและปัญญามาจากหลวงพ่ोजรัญ วิฑูตมุนี เพราะว่าหลวงพ่อได้แม่เมตตาให้ข้าพเจ้าสร้างบ้านสำเร็จสวยงาม ถูกใจทั้งผู้อยู่อาศัยและผู้ที่ได้พบเห็น

ข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่า เมื่อบ้านของข้าพเจ้าเสร็จสมบูรณ์ดีแล้ว ข้าพเจ้าจะกราบรบกวนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีแม่เมตตาขึ้นบ้านใหม่ให้กับข้าพเจ้าอีกครั้ง

สุดท้ายนี้ ลูกขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อ ที่ได้ให้ทางสว่างและสติปัญญาแก่ลูก และลูกกราบขอโหสิกรรมจากหลวงพ่อ หากสิ่งใดที่ลูกได้กระทำแล้วผิดพลาดทั้งทางกาย วาจา ใจ ขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีโปรดโหสิกรรมให้แก่ลูกด้วยเถิด

ลูกขออัญเชิญคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดอภิบาลรักษา
หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ อยู่เป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ลูกและศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย ตราบนานเท่านานเทอญ